

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudkyň JUDr. Miluše Doškové a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **Mgr. L. H.**, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Škroupova 18, Plzeň, za účasti: **I) HAVEL & PARTNERS, s.r.o., advokátní kancelář**, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph.D., advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, **II) Grant Thornton Advisory, s.r.o.**, se sídlem Pujmanové 1753/10a, Praha 4, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 7. 2020, č. j. PK KDS/2438/20, v řízení o kasační stížnosti osoby zúčastněné na řízení I) proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 3. 2021, č. j. 57 A 112/2020 - 61, o návrhu osoby zúčastněné na řízení I) ze dne 8. 4. 2021 na přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh osoby zúčastněné na řízení I) na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti se zamítá.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Dne 16. 9. 2019 přijala Rada města Plzně usnesení č. 929, jímž pod bodem I vzala na vědomí důvodovou zprávu ve věci uzavření dodatku č. 43 ke smlouvě o nájmu, provozování a údržbě veřejného vodovodu a kanalizace ze dne 23. 1. 1996, v platném znění dle dodatků, uzavřené mezi Statutárním městem Plzeň (dále jen „povinný subjekt“) a společností VODÁRNA PLZEŇ, a.s., ve věci stanovení výše vodného a stočného a výše nájemného z nájmu vodohospodářské infrastruktury pro rok 2020 (dále jen „Důvodová zpráva“) a pod bodem II schválila toto nájemné v roční výši přes 169 milionů korun. Důvodová zpráva měla celkem 9 příloh. Přílohou č. 3 Důvodové zprávy bylo stanovisko osoby zúčastněné na řízení II) k variantnímu návrhu kalkulace cen pro vodné a stočné pro rok 2020 (dále jen „Stanovisko“). Přílohou č. 8 Důvodové zprávy bylo stanovisko k nutnosti konzultování dodatku č. 43 na MF ČR a SFŽP ČR (dále jen „Příloha č. 8“), jehož součástí bylo i posouzení financování investic povinného subjektu do vodovodů a

kanalizací pro veřejnou potřebu z hlediska veřejné podpory (dále jen „Posouzení“), vypracované osobami zúčastněnými na řízení I) a II).

[2] Dne 5. 2. 2020 podal žalobce povinnému subjektu žádost o poskytnutí informací dle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“). Pod bodem a) této žádosti žalobce požádal o Stanovisko, které vzala na vědomí Rada města Plzně dne 9. 12. 2019, a pod bodem b) žádosti požádal o Důvodovou zprávu. Dále žalobce pod body c) a d) žádosti žádal o (c) usnesení Rady města Plzně č. 929 ze dne 16. 9. 2019 včetně příloh, a (d) rozhodnutí Rady města, Statutárního města Plzně, o zvýšení ceny vodného a stočného na území Statutárního města Plzně od 1. 1. 2020.

[3] Rozhodnutím ze dne 4. 6. 2020, č. j. MMP/167224/20, odmítnul povinný subjekt žádost žalobce o poskytnutí některých informací. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 20. 7. 2020, č. j. PK-KDS/2438/20 (dále jen „napadené rozhodnutí“).

[4] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalovaného žalobou podanou ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Ten rozhodnutí žalovaného a povinného subjektu zrušil. Dále povinnému subjektu nařídil, aby do třiceti dnů od právní moci rozsudku poskytnul žalobci jak Stanovisko, tak úplné znění Přílohy č. 8 (tedy včetně Posouzení).

[5] Důvodem zrušení výše uvedených rozhodnutí bylo, stručně řečeno, že krajský soud, především s odkazem na nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16, nepovažoval neposkytnuté informace za předmět ochrany autorského práva. Dle jeho názoru proto nebyly dány důvody podle § 11 odst. 2 písm. c) informačního zákona pro neposkytnutí takových informací.

[6] Proti rozsudku krajského soudu podala osoba zúčastněná na řízení I) (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost s návrhem na přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti. Svůj návrh odůvodnila tak, že poskytnutí Posouzení třetí osobě by pro ni mohlo mít významný negativní ekonomický dopad. Toto Posouzení by bylo velice pravděpodobně dále veřejně šířeno nezávisle na vůli stěžovatelky a mohlo by se dostat do dispozice řadě jejích současných, ale i potenciálních klientů, v důsledku čehož může přijít o řadu důležitých zakázek. V souvislosti s poskytnutím Posouzení se pak stěžovatelka obává i možné dezinterpretace jedinečných úvah a závěrů uvedených v textu Posouzení.

[7] Pokud by Nejvyšší správní soud považoval Posouzení za autorské dílo a zrušil by rozsudek krajského soudu, čímž by zbavil povinný subjekt povinnosti vyžádané informace včetně Posouzení stěžovatelky žalobci poskytnout, jednalo by se o ryze akademický výrok, jelikož informace by již byly poskytnuty. Naproti tomu se stěžovatelka domnívá, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nemůže v tomto konkrétním případě představovat újmu na právech žalobce, neboť pokud Nejvyšší správní soud shledá, že kasační stížnost je nedůvodná, faktické poskytnutí informací se z pohledu žalobce toliko odloží na pozdější dobu.

[8] Stěžovatelka má dále za to, že je v jejím případě naplněna i podmínka absence rozporu rozhodnutí s důležitým veřejným zájmem. Bezpochyby existuje na jedné straně zájem na uplatnění práva na informace, který je však minimálně vyvážen zájmem na ochraně autorských práv, jakož i zájmem na dodržování právních předpisů. Na tento

pokračování

konflikt je třeba v rámci rozhodování o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nahlížet optikou nezvratnosti případných následků, které mohou nastat v případě, že by Nejvyšší správní soud odkladný účinek kasační stížnosti nepřiznal.

[9] Na závěr uvedla, že s ohledem na shora uvedené jí hrozí nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, konkrétně žalobci – žadateli o informace. Nelze mít totiž za to, že by jiným osobám – potenciálním žadatelům o informace podle informačního zákona – mohla v důsledku odmítnutí poskytnutí části informací ze strany povinného subjektu vzniknout újma převyšující její výrazně hrozící a nezvratnou újmu v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

[10] Žalobce ve svém vyjádření nesouhlasil s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti. Uvedl, že nemůže být konkurentem stěžovatelky, neboť je advokát se soukromou praxí jako OSVČ a stěžovatelka je právnická osoba se stovkami zaměstnanců a obratem přibližně ve výši 1 miliardy Kč. Upozornil na to, že se stěžovatelka nebojí zveřejnění díla, ale jeho šíření. Neobává se konkurence kohokoliv jiného - sama uvádí specifičnost uvedeného díla a dále služeb. Konstatoval také, že *„(ú)jma vznikne toliko jako představa stěžovatele o tom, že může řádně poskytovat právní služby vůči veřejné korporaci a jejím občanům a pak z důvodů nejasných a pochybných utajovat svá díla (obsah právních služeb).“*.

[11] Žalovaný s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti souhlasil.

[12] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat; přitom užije přiměřeně § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s.

[13] Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. *(s)oud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[14] Nejvyšší správní soud k podmínkám přiznání odkladného účinku uvedl ve svém usnesení ze dne 21. 5. 2014, č. j. 6 Afs 73/2014 – 56, bod 5, následující (zvýraznění v citaci provedl nyní Nejvyšší správní soud): *„(...) přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter institutu výjimečného a měl by statisticky vzato být přiznáván v menšině případů, nikoli zpravidla. Je pravda, že čistě jazykový výklad § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl svádět k závěru, že při posuzování, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, se poměřuje pouze a jen vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újem jiných osob. V tomto smyslu by tedy i vcelku nepatrná újma žadatele mohla být důvodem přiznání odkladného účinku, byly-li by újmy ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový mechanický výklad by však opomíjel základní znak institutu odkladného účinku, a sice, jak již bylo shora zmíněno, že jde o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemají. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním*

případě pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod.“

[15] Důvody možného vzniku nepoměrně větší újmy, toho, kdo přiznání odkladného účinku žádá, oproti jiným osobám jsou zásadně individuální, závislé na osobě a situaci účastníka řízení. Povinnost tvrdit vznik újmy má zásadně stěžovatel, zpravidla poukazem na konkrétní skutkové okolnosti případu; má rovněž povinnost podle svých možností napomoci prokázání svých tvrzení (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, v němž se na půdorysu soudního přezkumu ztráty řidičského oprávnění uvádí: „*Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že kasační stížnost zásadně odkladný účinek nemá. Aby jí mohl takový účinek přiznat, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu brozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Na podporu svých tvrzení musí samozřejmě navrhnout provedení patřičných důkazů. Stěžovatelka ve svém návrhu pouze obecně uvedla, že řidičské oprávnění potřebuje k výkonu svého povolání a bez něho nemůže svoji práci vykonávat bez významnějších obtíží. Nespecifikovala však, o jaké povolání se jedná, zda je v zaměstnaneckém poměru či vykonává samostatně výdělečnou činnost atd. Stěžovatelka je povinna nejen tvrdit, že jí výkonem rozhodnutí vznikne újma, nýbrž též svá tvrzení prokázat.*“).

[16] V první řadě je nutno zmínit, že újma, která by stěžovatelce mohla poskytnutím Posouzení žalobci vzniknout, není v pravém slova smyslu nevratná či nenapravitelná. Ve skutečnosti by případným šířením či využitím Posouzení žalobcem či jinými osobami, jimž by se toto od žalobce dostalo do rukou, mohlo dojít „jen“ k finanční újmě stěžovatelky. Stěžovatelka by snad mohla přijít o určité advokátní zakázky, jelikož někteří z těch, kteří by si její právní služby podobného typu jako sepsání Posouzení jinak objednali, by mohli využít obsahu Posouzení a na jeho podkladě a s využitím jeho struktury a metodiky zpracovat svá vlastní obdobná posouzení takřikajíc zadarmo. Nelze jistě ani vyloučit, že ti, jimž by se Posouzení takto mohlo dostat do rukou, by si mohli učinit i nelichotivý úsudek o odborných kvalitách stěžovatelky (stejně jako by si mohli učinit naopak úsudek lichotivý a na základě toho například od stěžovatelky právní služby objednat; to vše závisí na obsahu a odborné úrovni Posouzení, jakož i na mnoha dalších, často velmi subjektivních okolnostech). Stejně tak nelze – ostatně jako u jakéhokoli textu tohoto typu – v obecné rovině vyloučit jeho dezinterpretaci a s ní spojené nejrůznější následky.

[17] Představitelná je celá řada možných scénářů tohoto typu. Všechny však znamenají v posledku „jen“ finanční újmu stěžovatelky, jelikož ta je subjektem poskytujícím právní služby za účelem zisku a újma na dobré pověsti či ztráta tržních příležitostí jí mohou být kompenzovány v penězích. Zároveň s ohledem na povahu Posouzení, jak bylo popsáno v bodech 57 a 58 rozsudku krajského soudu, které po skutkové stránce stěžovatelka nezpochybňuje, se s největší pravděpodobností jedná o běžný, v určité míře rutinní a nepřilíš rozsáhlý či obzvlášť unikátní produkt její obvyklé, roky úspěšně provozované a velmi rozsáhlé advokátní činnosti (je všeobecně známo, že stěžovatelka je přední advokátní

pokračování

kanceláři na českém trhu). Lze tedy mít za to, že případné „vyzrazení“ Stanoviska nebude mít zásadní význam pro její hospodaření, natož aby způsobilo vážné obtíže či významné poruchy při jejím fungování.

[18] Za těchto okolností není důvodu využít výjimečného institutu odkladného účinku a lze přijmout i riziko využití poskytnutého Posouzení žalobcem za situace, kdy závěr o tom, že mu mělo být poskytnuto, vyslovil „jen“ krajský soud, takže tento závěr může být zvrácen na základě odlišného právního názoru Nejvyššího správního soudu. Tím vzniklou případnou újmu stěžovatelky však lze kompenzovat v penězích. Předběžná opatrnost v případech tohoto typu zásadně není namístě.

[19] Je nutno současně poznamenat, že žalobce je jako každý povinen respektovat autorské právo stěžovatelky k Posouzení (v tom rozsudku, v jakém by předmětem autorskoprávní ochrany bylo), stejně jako je povinen zdržet se neoprávněného využití informací či metod v něm obsažených.

[20] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud návrh stěžovatelky na přiznání odkladného účinku její kasační stížnosti zamítl.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. dubna 2021

Šimka

JUDr. Karel

předseda senátu